

[Socialministeren.]

lemmer får vederlag pr. møde eller pr. sag, således at der ikke — som det er tilfældet for medlemmerne af ankenævnet for invalideforsikringsretten, ulykkesforsikringsrådet og revalideringsnævnet i dag — er tale om at yde et fast årligt vederlag.

Der er ikke i socialministeriet taget stilling til, hvilke beløb der skal søges godkendt af de bevilgende myndigheder, idet størrelsen må afhænge af den arbejdsbyrde, der vil komme til at påhvile de beskikkede medlemmer. Forhandlinger herom vil først kunne optages, når loven er vedtaget.

Jeg skal til slut henlede opmærksomheden på, at det tilsigtes at oprette ankestyrelsen pr. 1. april 1973, og at det er en forudsætning herfor, at lovforslaget gennemføres hurtigt, helst i indeværende kalenderår.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til hurtig og velvillig behandling i det høje folketing.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Hermed tillader jeg mig for folketinget at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om forholdsregler til beskyttelse af undersøiske telegraf- og telefonledninger.*

Baggrunden for forslaget er, at Danmark ved at have ratificeret konventionen af 29. april 1958 om det åbne hav har forpligtet sig til at gennemføre de nødvendige lovbestemmelser om straf og erstatning for brud på eller beskadigelse af undersøiske kabler og rørledninger på det åbne hav.

Forud for denne konvention, der for Danmarks vedkommende trådte i kraft den 26. oktober 1968, gjaldt tilsvarende regler for undersøiske telegrafkabler i henhold til en konvention, som Danmark ratificerede den 18. april 1885.

De herom hidtil gældende lovbestemmelser indeholdes i lov nr. 54 af 15. februar 1895 om forholdsregler til beskyttelse af undersøiske telegraf- og telefonledninger og i lov nr. 134 af 10. maj 1915 om forholdsregler til beskyttelse af undersøiske elektriske ledninger.

Disse love omfatter efter deres direkte ordlyd kun elektriske ledninger, og det kan derfor være tvivlsomt, om disse loves regler analogt kan anvendes på rørledninger. Jeg har derfor fundet det nødvendigt at stille

forslag om, at det i lovsform klart fastslås, at der skal gælde tilsvarende regler for rørledninger som for elektriske ledninger. Det foreliggende lovforslag har sigte herpå.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling.

Jeg har endvidere den ære for folketinget at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af internationale overenskomster om den internationale telekommunikations - satellit - organisation INTELSAT.*

De midlertidige aftaler indeholdt løfteparagraffer om revision efter en 5-årig periode med henblik på en permanent ordning. Efter langvarige forhandlinger mellem de ca. 80 lande, der er tilsluttet INTELSAT-aftalerne, undertegnede den 20. august 1971 en regeringsaftale samt en tillægsaftale mellem de pågældende landes teledistributioner. De nye aftaler træder i kraft 60 dage efter, at to tredjedele af INTELSAT-deltagerne har endeligt tiltrådt eller godkendt aftalerne, forudsat de pågældende landes andele tilsammen udgør mindst to tredjedele af investeringen i INTELSAT.

INTELSAT-systemet omfatter et antal satellitter over Atlanterhavet, Stillehavet og Det indiske Ocean og har nu en helt afgørende betydning for den interkontinentale teletrafik.

Danmarks bidrag til investeringerne og dermed andel af indtægterne ved benyttelsen af systemet vil — som følge af ændret beregningsgrundlag — blive noget mindre end efter den midlertidige ordning; men der kan fortsat regnes med, at Danmarks andel af indtægterne vil overstige udgifterne til afskrivning, forrentning og drift.

De nødvendige antal ratifikationer skal foreligge inden den 22. december, da overenskomsterne ellers bortfalder. Jeg vil lægge vægt på, at Danmarks ratifikation vil kunne bekendtgøres i god tid inden denne dato, således at Danmark kan tilkendegive sin vilje til fortsat at deltage i dette vigtige internationale samarbejde.

Idet jeg angående de nærmere enkeltheder i de to aftaler tillader mig at henviser til overenskomsternes tekst og de ledsagende

[Ministeren for offentlige arbejder.]

bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingssårets åbning.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 112).

Forhandlingen genoptoges.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Det kan vel ikke overraske nogen, at samtlige ordførere som et gennemgående element vedrørende de spørgsmål, jeg har med at gøre, beskæftigede sig med besparelser. De konservative henviste til deres bespareelsesplan på 2,2 milliarder kr. Jeg forstod det radikale venstre sådan, at man forestiller sig bespareelsesplaner på ca. 2 milliarder kr. Man ligesom accepterede den ene milliard kr., men mente, der skulle lægges 1 milliard kr. til. Venstre angav ikke størrelsesordenen, men gav udtryk for et tilsvarende ønske, og også SF var parat til at medvirke til besparelserforanstaltninger, men ligeledes uden at angive størrelsesordenen.

Jeg må forstå det sådan, at i hvert fald den borgerlige opposition og forhåbentlig også SF er enig med regeringen i det, der står i åbningstalen, nemlig at bestræbelserne for at gennemføre begrænsninger i det offentliges udgiftsstigninger — det er nok en rigtigere betegnelse end besparelser — bør omfatte ikke alene den milliard kr., vi i øjeblikket regner med at kunne dæmpe udgiftsstigningen med, men derudover en vis forøgelse som nævnt i åbningstalen.

Jeg er helt enig i den betragtning, som den socialdemokratiske ordfører gjorde gældende, at vi skal spare, men vi skal ikke spare os ihjel. På den anden side skal vi heller ikke reformere os ihjel. Det kan ikke

hjælpe, at man gennemfører en besparelserpolitik, for slet ikke at tale om en nedskæringspolitik, som sætter samfundets videre udvikling i stå, men på den anden side er opgaven den at søge at dæmpe den udviklingstakt, vi har levet under, og som må forudses at fortsætte, hvis ikke der udfoldes ganske særlige anstrengelser fra regeringens og fra folketingets side.

I den forbindelse vil jeg gerne gøre den bemærkning om udgiftspolitikken og besparelserbestræbelserne, at man skal være opmærksom på, at visse besparelser i samfundøkonomisk henseende ikke er ægte besparelser; en meget stor del af de udgifter, som findes på finansloven, er indtægtsoverførsler, overførsler fra skatteborgerne til visse andre grupper af borgere. Herved sker der ikke nogen samlet samfundsmæssig besparelse, men der sker måske en anden disposition over indkomsterne, som kan have en vis samfundsmæssig betydning. Men man bør skelne skarpt imellem det og så egentlige besparelser, det vil sige, at man reducerer aktiviteter eller skærer aktiviteter væk, og det er på det sidste område: at begrænse aktivitetsudviklingen under hensyntagen til den almindelige samfundsmæssige udvikling, jeg mener vi bør sætte ind.

Hr. Poul Hartling gjorde en bemærkning vedrørende centralisering af lønforhandlingerne og spurgte, hvad der skulle ligge i det. Ja, jeg går ud fra, at hr. Poul Hartling ved, hvad der ligger i selve ordet centralisering af lønforhandlingerne med statens ansatte, men jeg forstod hr. Poul Hartlings spørgsmål sådan, at han ville vide, om regeringen havde til hensigt at søge gennemført disse forhandlinger forud for forhandlingerne på det private arbejdsmarked.

Vi har ikke overvejet dette problem, men når hr. Poul Hartling henviser til, at de erfaringer, man opnåede under den tidligere regering, viste værdien af, at man afklarede de offentligt ansattes løn- og ansættelsesvilkår, så stemmer det ikke overens med de erindringer, jeg har om den tidligere regerings evne til at blande sig i hele arbejds-